

[Aksel Larsen.]

Talerstolene, i hele vor Agitation, og det er den, vi er gaaet imod her i Tinget.

Aldrig vilde man finde os gaaende imod et saadant Forslag som dette. Da vi behandlede Spørgsmaalet om Renteskatten forleden, erklærede jeg selv som Ordfører for kommunistisk Parti, at her var noget af det rigtige, og noget saadant kunde vi godt stemme for, men jeg tilføjede: Lad os se Resultatet af Udvalgsforhandlingerne! Og skal vi tro, hvad Aviserne meddeler, saa er Renteskatten jo død og begravet i Statsministeriet og kommer aldrig tilbage til denne Sal. Altsaa, under disse Omstændigheder er det netop korrekt, at Forslaget er et Udtryk for Socialdemokratiets Skattepolitik, som den *har været*, men ikke som den *er*.

Og saa dette Forsøg paa at gentage de gamle Fraser, der jo ellers gaar paa Krykker, om, at Kommunisterne og de Konservative er indbyrdes saa glade for hinanden, at de Konservative hilste Kommunisterne med Begejstring — og det gjorde formodentlig ogsaa Venstre, selv om man helst ikke snakker om det netop nu, hvor man forsøger at faa et trekantet Forlig. Jeg kan jo sige overfor den sjældne Form for Bevisførelse, Ministeren anvendte, at Ministeren ikke selv tror paa den, han ved selv, at det ikke var noget rigtigt, han sagde. Jeg kan jo ogsaa komme ind paa en Bevisførelse og minde om, at det var en Repræsentant for det konservative Folkeparti i Tingets Præsidium, der foretog et Fremstød for at undersøge, om det er muligt at berøve Kommunisterne deres Mandater. Jeg kan ogsaa anføre, at det er en fremragende konservativ Politiker, der rejser rundt fra Møde til Møde og holder Taler og forlanger Kommunisterne slaaet ned, kommunistisk Parti forbudt o. s. v., o. s. v., det tyder ikke paa nogen særlig overstrømmende Kærlighed, men den Slags Bemærkninger fremkommer jo ogsaa kun for at dække over egen Forlegenhed. For vi fik ikke i hele Finansministerens Tale et eneste Ord om, hvorledes Socialdemokratiet vil forholde sig til Forslaget nu ved Behandlingen i Salen: vil man understøtte Forslaget, eller vil man ikke understøtte det? Det var dog det, vi havde ventet at høre fra Regeringen og fra Socialdemokratiets Repræsentanter, men i den Henseende

sagde Ministeren kun, at Udsigterne for Forslaget nu er ringere, end de var den Gang, for Venstre og de Konservative er imod det. Ja, men Socialdemokratiet har, hvis jeg ikke tager meget fejl, forøget sit Mandattal her i Salen ganske betydeligt, og vi er et Par Kommuniste, som ogsaa vil stemme for det, saa det kan i alt Fald samle flere Stemmer end for ni Aar siden, i den Henseende synes jeg, Chancerne nærmest maa have bedret sig, hvis man kun betragter det rent stemmemæssigt. Vi betragter det imidlertid paa en anden Maade, og det er der redegjort for saa tidt fra denne Talerstol, at det kun er tungnemme Mennesker, der ikke er i Stand til at forstaa det.

Jeg skal derfor tillade mig at erindre om, at ikke alene ved Fremsættelse af et saadant Forslag i sin Tid, men ogsaa paa en hel Række andre Punkter har vi den Politik, som Socialdemokratiet *har* haft, og hvis jeg maa faa Lov til et Par korte Citater, skal jeg bevise det. Det drejer sig om en Pjece, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har skrevet i sin Ungdom, og som udkom i 1918; han behandlede heri Spørgsmaalet, om man skulde slutte Alliance med et borgerligt Parti eller ikke. Den Gang syntes det altsaa ikke at have været saa afgjort indenfor Socialdemokratiet, at man absolut skulde slutte Alliance med et borgerligt Parti — det anser Finansministeren det imidlertid for at være nu. Ved den Lejlighed skrev det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen følgende:

„Skal vi alliere os med de radikale Storbønder og med de radikale Kuponklippere, eller skal vi samle alle dem nedadtil, der føler de nuværende Samfundsforhold som bunduretfærdige og derfor vil samles med os i en Politik, hvis Maal er „Erobringen af den politiske Magt“ for derved at skabe den Samfundsform, som vi tilstræber?

Dette er Spørgsmaalet! Gaar vi i Alliance, følger sikkert et radikalt-socialistisk Ministerium efter som en Konsekvens af dette Samarbejde, og da har vi Ansvaret for det nuværende Samfund og Pligten til at forsvare dette, men da er det nuværende Socialdemokrati ikke længere et revolutionært Parti.“

Vi underskriver dette med begge Hænder: